

Manželství.

Manželství se uzavírají v nebi! Tato věta je často s hněvem a hořkostí volána manžely. Avšak je rovněž pokrytecky používána takovými, kteří jsou nebi nejvíce vzdáleni. Přírozeným následkem toho je, že lidé nad tímto výrokem jen krčí rameny, usmívají se, a dokonce také vysmívají.

S ohledem na všechna manželství, která člověk během let poznal ve svém nejbližším i širším okolí, je to pochopitelné. Posměvači mají pravdu. Jen by bylo lépe neposmívat se rčení, nýbrž manželstvím samotným! **Ta** jsou to, která si většinou posměch a potupu, ale dokonce i opovržení také zaslouží.

Manželství, jaká jsou dnes a jaká byla již před stovkami let, činí tomuto výroku ostudu, nepřipouštějící nikomu v něj věřit. Jsou žel až na velmi vzácné výjimky vysloveně nemravným stavem, jemuž se nemůže dost rychle učinit konec, aby se tisícové uchránily před touto hanbou, do které se současnými zvyky poměrně slepě řítí. Mají za to, že tomu nemůže být jinak, protože je to tak běžné. K tomu přistupuje ještě to, že právě v současnosti je všechno pak přizpůsobováno až k nestoudnosti a každý čistší cit je zakalen a zadušen. Nikdo nepomýšlí na to, aby také osobnost úctou vůči tělesnému učinil tím, čím být má, být může a být musí.

Tělo, stejně tak i duše má být něčím vzácným, a proto nedotknutelným, co není k vábení a k vystavování na odiv. Něco vysokého, posvátného! A proto nedá se na zemi také po této stránce oddělovat tělo od duše. Obojího je třeba dbát a chránit je

stejně jako svatyni, jestliže to má mít nějakou hodnotu. Jinak se to stává veteší, o kterou se pošpiníme, která zasluhuje jen zahodit do kouta, aby ji první kolemjdoucí vetešník získal, nejlépe lacino. Zaplaví-li dnes zemi celé davy takovýchto vetešníků a překupníků, tak najdou zcela nečekané množství této veteše. Každý krok přinese jim nové hromady veteše, které na ně již čekají. A takoví překupníci a vetešníci potulují se fakticky kolem v hustých zástupech. Jsou vyslanci a nástroji temnot, kteří se žádostivě rvou o lacinou kořist, aby ji triumfálně více a více strhávali dolů do temné říše, až se nad ní všechno černě rozprostře a ona už nikdy nemůže zpětně najít cestu ke Světlu. Žádný div, že se všichni smějí, jakmile ještě někdo vážně mluví o tom, že se manželství uzavírají v nebi!

Státní uzavírání manželství není ničím jiným než chladným obchodním aktem. Ti, kteří berou na sebe tento závazek, nepřistupují snad ke společnému a vážnému dílu, které povznáší vnitřní i vnější hodnotu zúčastněných osob, které je nechá usilovat ke společným vysokým cílům, a tak by přispěli k požehnání sobě samým, lidstvu, jakož i celému stvoření, nýbrž jako k prosté smlouvě, s níž se vzájemně výhodně zabezpečí, čímž může bez rozpaků nastat vzájemné tělesné vydání všanc. Kde zůstává tu posvátnost těla, která má být oběma stranami přinesena do manželství a v něm být také zachována? Toto vůbec není bráno v úvahu.

Žena zaujímá při tom tak nedůstojný postoj, že bychom se od ní museli odvrátit. V osmdesáti ze sta případů se pronajímá nebo prodává do služeb muže, který v ní nehledá rovnocenného kamaráda, nýbrž kromě kusu na odívání a levné a ochotné hospodyně, která mu vytváří pohodlný domov, s ní může také

pod pláštěm falešné počestnosti nerušeně otročit společným vášním.

Z nejnicotnějších důvodů opouštějí mladé dívky často rodný dům, aby uzavřely sňatek. Mnohdy jsou rodným domem znuděny a touží po okruhu činnosti, ve které by mohly samy rozhodovat. Jiným zdá se to půvabné, hrát si na mladou manželku, nebo očekávají v životě více vzrušení. Věří snad také, že přijdou do lepších majetkových poměrů. Stejně tak jsou i případy, kdy mladá dívka uzavře sňatek ze vzdoru, aby tím jiného pozlobila. Rovněž i čistě tělesné pudy dávají podnět k uzavření manželství. Byly probuzeny a uměle vypěstovány nesprávnou četbou, falešnou zábavou a pohráváním si.

Zřídka je to skutečná duševní láska, která je podněcuje k tomuto nejvážnějšímu ze všech kroků v pozemském životě. Dívky jsou za věrného napomáhání mnohých rodičů údajně „příliš chytré“, než aby se nechaly vést jen čistšími city, čímž se však ženou tím více do neštěstí. Takové dostanou svou odměnu za tuto povrchnost částečně již v manželství samotném. Avšak jen částečně! Hořký prožitek vzájemného působení jako následek takového špatného manželství přijde mnohem později; neboť hlavní zlo při tom spočívá v proměškání, které tak lehkomyslně přivozené tím brání možnému pokroku. Tak mnohý pozemský život je tímto úplně ztracen pro samotný **účel** osobního bytí. To přináší dokonce ještě i obtížný krok zpět, který bude muset být opět namáhavě dohnán.

Jak jinak je to, když je manželství uzavřeno na správném základě a utváří se harmonicky! Radostně, v dobrovolné službě druhému, vyrůstají spolu vzhůru k duševnímu zušlechtění, bok po boku hledí s úsměvem vstříc pozemským těžkostem. Takové, ze

štěstí vzešlé, manželství je pak ziskem pro celé bytí. A ve štěstí spočívá rozmach nejen pro jednotlivce, nýbrž pro celé lidstvo! Běda proto rodičům, kteří své děti přemlouváním, intrikami nebo nátlakem z rozumových důvodů ženou do falešných manželství. Tíha zodpovědnosti, která v tomto sahá dále než jen k jejich dítěti, padne dříve nebo později na ně tak intenzivně, že si přejí, aby na takovéto „skvělé myšlenky“ nikdy nepřišli.

Na církevní uzavření manželství je tedy mnohými nazíráno jen jako na součást čistě pozemské oslavy. Církve samotné nebo jejich představitelé na to namítnou slovy: „Co Bůh spojil, to nemá člověk rozlučovat!“ Je základní myšlenkou náboženských kultů, že oba snoubenci jsou tímto aktem sňatku spojeni Bohem. „Pokročili“ dávají tomu místo toho také význam, že oba snoubenci tím stojí **před** Bohem. Poslední výklad má vždy mnohem více oprávnění než ten první.

Není však chtěno tato slova takto vykládat! Mají říci něco zcela jiného. Jako základ je při tom položena skutečnost, že manželství jsou skutečně uzavřena v nebi.

Budou-li odstraněny z tohoto rčení všechny falešné pojmy a výklady, tak ihned pominou všechny příčiny ke smíchu, posmívání nebo potupě a smysl pak spočívá v celé své vážnosti a své nezměnitelné pravdě před námi. Přirozeným následkem je pak také poznání, že manželství jsou míněna a chtěna zcela jinak, než to je v současnosti, to znamená, že uzavření sňatku smí nastat jen za zcela jiných podmínek, se zcela jinými názory a přesvědčením a se zcela čistými úmysly.

„Manželství se uzavírají v nebi“ ukazuje v první řadě, že již při vstupu do pozemského života si každý člověk přináší určité

vlastnosti, jejichž harmonickému rozvoji mohou přispět jen lidé s vlastnostmi k tomu vhodnými. K tomu vhodné vlastnosti nejsou však stejné, nýbrž takové, **které doplňují** a tímto doplněním je činí plnocennými. V plnocennosti však zaznívají všechny struny v harmonickém akordu. Stane-li se jedna část plnocenná vlivem druhé, tak bude rovněž tato druhá k ní přistupující část skrze ni právě tak plnocenná, a ve spojení obou, tedy ve společném životě a působení, bude zaznívat tento harmonický akord. **Takové** je manželství, které je uzavřeno v nebi.

Tím však není řečeno, že pro člověka k harmonickému manželství je uzpůsoben jen **jeden** zcela určitý jiný člověk na zemi, nýbrž je jich tu zpravidla **několik**, kteří v sobě nesou doplněk druhé části. Není třeba tedy putovat desetiletí po zemi, aby se tato druhá, skutečně vhodná a doplňující část našla. Znamená to jen vážně se přimět k tomu, mít oči, uši i srdce stále otevřené, a především upustit od požadavků, které byly doposud stanoveny jako předpoklad k manželství. Právě to, co dnes platí, **nemá** být. Společná práce a vysoké cíle jsou pro **zdravé** manželství právě tak nezbytné jako pohyb a čerstvý vzduch pro zdravé tělo. Kdo spoléhá na pohodlí a co možná největší bezstarostnost a snaží se na tom postavit společný život, sklídí nakonec jen nezdravoty se všemi vedlejšími účinky. Proto se konečně snažte vcházet do manželství, která jsou uzavřena v nebi. Pak vás štěstí najde!

V nebi uzavřené manželství znamená, že před nebo se vstupem do pozemského života již byli pro sebe vyhlédnuti. Předurčené bytí spočívá však jen v přinesených vlastnostech, se kterými se oba vzájemně zcela doplňují. Takoví jsou tím určeni pro sebe.

Určené bytí lze však stejně tak vyjádřit slovy „hodit se pro sebe“, tedy skutečně se doplňovat. V tom spočívá určení.

„Co Bůh spojil, to nemá člověk rozlučovat.“ Nepochopení těchto Kristových slov způsobilo již tak mnoho neštěstí. Mnozí doposud chápali pod slovy: „Co Bůh spojil“ uzavření manželství. To však doposud se smyslem slov nemá téměř nic společného. To, co Bůh spojil, je svazek, ve kterém jsou splněny podmínky, které vyžadují úplnou harmonii, který je tedy uzavřen v nebi. Zda k tomu bylo uděleno státní a církevní povolení či nikoliv, nemění na věci nic.

Samozřejmě je nutné se při tom vřadit také do státního pořádku. Je-li pak svatba při takto uzavřeném svazku ještě vykonána podle příslušného náboženského kultu v odpovídající zbožnosti, tak je zcela přirozené, že tento svazek dostane vlivem niterného postoje účastníků ještě mnohem většího posvěcení, které páru přináší skutečné a silné duchovní požehnání. Takovéto manželství je pak skutečně spojeno **od** Boha, **před** Ním a je v nebi uzavřeno.

Nyní následuje varování: „to nemá člověk rozlučovat!“ Jak nízko byl také stržen vysoký smysl **těchto** slov. Pravda je při tom přece tak jasně zjevná! Kdekoliv se také nachází svazek, který je uzavřen v nebi, to znamená, kde se dva tak doplňují, že vzniká úplný harmonický akord, tam se nemá žádná třetí osoba pokoušet dosáhnout rozchodu. Lhostejno, ať již by vnesla nesoulad, znemožnila spojení nebo dosáhla odloučení, taková opovážlivost by byla hříchem. Křivdou, která se musí ve svém vzájemném působení těžce přimknout k původci, protože současně jsou tím postiženi dva lidé, a tím také požehnání, které by se jejich štěstím šířilo do hrubohmotného a jemnohmotného

světa. V těchto slovech je strohá pravda, která je ze všech stran zjevná. Varování je k ochraně jen takovým svazkům, které jsou skrze již dříve uvedené předpoklady uzavřené v nebi, pro což mají své uplatnění přinesenými oboustranně se doplňujícími duševními vlastnostmi.

Mezi takové nemá se tlačit žádná třetí osoba, ani rodiče! Oba samotné zúčastněné nikdy nenapadne, aby chtěli rozchod. Jejich společné duševní vlastnosti stojící na božské harmonii nenechají takovýmto myšlenkám vyrůst. Jejich štěstí a stálost jejich manželství jsou tím předem zajištěny. Je-li jedním z manželů podána žádost o rozvod, tak tím dává nejlepší důkaz, že základem manželství **není** nutná harmonie, tedy také nemůže být uzavřeno v nebi. V takovém případě by mělo být manželství bezpodmínečně rozvedeno, a to k povznesení mravního sebevědomí obou manželů žijících na takovémto nezdravém stupni. Takováto falešná manželství tvoří nyní převažující většinu. Tento zlořád spočívá převážně v morálním úpadku lidstva, jakož i ve vládnoucím uctívání rozumu.

Rozlučování toho, co Bůh spojil, netýká se však jen manželství, nýbrž také již předcházejícího sbližování dvou duší, které mohou svými doplňujícími vlastnostmi vyvolávat jen harmonii, tedy jsou pro sebe určeny. Je-li pak uzavřen takovýto svazek a někdo třetí se snaží do něj vetřít pomluvou nebo podobnými známými prostředky, tak je tento úmysl již dokonaným narušením manželství!

Smysl slov: „Co Bůh spojil, to nemá člověk rozlučovat“, je tak prostý a jasný, že je obtížně pochopitelné, jak se i přesto mohl objevit tak chybný pojem. Bylo to možné jen nesprávným oddělením duchovního světa od světa pozemského, čímž mohlo

přijít k uplatnění omezené rozumové chápání, které ještě nikdy nepřivodilo skutečných hodnot.

Tato slova byla dána z duchovna, a jen z duchovna může proto vyjít jejich správný výklad!